

dog ikke undersøge, hvad der foregaar rundt omkring i Byraadene, det har jo dog ingen tænkt sig, at han skulde være pligtig til. Altsaa, hvordan man end ordnede det, vilde det altid blive saadan, at det Tilsyn, der i Henhold til Grundlovens § 91 skal føres, blev at føre ved ministerielle Embedsmænd eller Embedsmænd, der paa en eller anden Maade sorterede under Indenrigsministeren. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen), der talte som anden Ordfører for Mindretallet, nævnede Ordet Bureaukratisme, for Resten i en anden Forbindelse. Jeg har Følelsen af, at denne Ængstelse for at lade Amtmanden føre Tilsynet skyldes noget den gamle Opfattelse, at Embedsmændene ere nogle Bureaukrater. Men det er efter min Mening en gammeldags forældet Opfattelse, at Embedsmænd ere nogle Bureaukrater, der ikke have den rette Opfattelse af, hvad der tjener til Byernes Vel. Selv om der endnu maatte være — efter min Mening med Urette — en hel Del tilbage af denne Ængstelse for Statsembedsmændene, hvad enten de sidde i Centraladministrationen eller i Stillinger uden omkring i Landet, tror jeg dog, man maa indrømme, at Amtmændene som lokale og ret selvstændige Embedsmænd have den fulde Forstaaelse af, hvad der fra Byernes Side maa siges at være forsvarligt, og jeg skulde tro, at en Indenrigsminister, hvordan man end ordner Tilsynet, saa længe vi have Amtmændene, overordentlig sjældent om nogen Sinde i et vanskeligt Spørgsmaal, hvor der er Strid indenfor et Byraad mellem Flertal og Mindretal, og hvor Sagen af den Grund bliver tilstillet Ministeriet, for at man kan høre Ministerens Mening, vilde driste sig til at resolve i en saa vanskelig Sag uden i Forvejen at have ladet den lokale Embedsmand, altsaa Amtmanden, faa Lejlighed til at give en Fremstilling af Sagen.

Det bliver ogsaa Resultatet af det af mig foreslaaede, at det er nøjagtig det samme, som nu gælder for samtlige Landkommuner og for København, idet Overpræsidenten i Henhold til Loven om Københavns kommunale Styrelse af 1857 sidder og passer paa, at Kommunalbestyrelsen ikke foretager noget for Kommunen fordærveligt, akkurat som det her er foreslaaet, at Amtmanden skal gøre det for Købstædernes, og som han allerede gør det for Landkommunernes Vedkommende, idet jeg har brugt de samme Ord, som staa i Loven af 1857, om det fordærvelige for Kommunen, hvilke Ord foreslaas strøgne

af Flertallet. Men jeg indrømmer, at de Udtryk, man bruger i Loven af 1857 og derefter gentager baade i Lovene af 1867 og af 1868 for henholdsvis Land- og Købstadkommunernes Styrelse, ikke længere have større Vægt, og derfor har jeg som sagt ikke det mindste imod at gaa ind paa Flertallets Forslag om, at de Ord falder bort. Jeg gør opmærksom paa, at der ingenlunde deri maa ligge — jeg tænker heller ikke, at det skulde ligge deri fra Flertallets Side —, at man gaar ud fra, at det for Landkommunernes Vedkommende er mere nødvendigt at føre et skarpt Tilsyn, og at man derfor maa beholde Bestemmelsen for deres Vedkommende om de fordærvelige Foranstaltninger, som Amtmanden skal passe paa ikke ske, medens man finder, at Bestemmelsen skal gaa ud for Byernes Vedkommende. Jeg gaar ud fra, at naar man vil lade den gaa ud, er det mere, fordi der her er Lejlighed til at lade den gaa ud, og jeg forudsætter, at naar man en Gang kommer til en Revision af Loven om Landkommunernes Styrelse, er det en af de Ting, som man vil lade gaa ud ogsaa der, for saa vidt angaar Amtmandens Tilsyn med Landkommunerne. Men jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at hvad enten vi tænke paa Tilsynet med Købstadkommunerne eller paa Tilsynet med Landkommunernes Styrelse, hvor jeg altsaa havde foreslaaet Bestemmelserne nøjagtig ens affattede, er det, som staa i de paagældende Paragraffer af Landkommunalloven og Købstadkommunalloven, af overordentlige ringe Betydning sammenlignet med Bestemmelserne om, hvad man kan foretage sig uden at spørge henholdsvis Amsraadet eller Indenrigsministeren, og at der efter min Mening er god Grund til at tage Spørgsmaalet om en Revision af de herhen hørende Bestemmelser op, idet det er kendt for alle kommunaltinteresserende Medlemmer af dette Ting, at der efter de gældende Bestemmelser i Lovene af 1867 og 1868 skal indhentes Tilladelse henholdsvis hos Amtmanden eller Indenrigsministeren til en Mængde Ting, som man nu anser for at være af saa ringe Betydning, at det blot er, fordi det udtrykkelig staa i Loven, at man ofrer en Skrivelse og et Frimærke derpaa, og at man for Amsraadens Vedkommende i en Mængde Tilfælde har givet Amtmanden carte blanche til for Amsraadets Vedkommende uden videre, saa snart et Sogneraad spørger, om det maa bevilge Udgifter til en Sygekasse eller om dette eller hint, at svare Ja pr. omgaaende. Sagen bliver